

ပိုးကျော

နန်းရပ်ထီးဖြူလူယူမည်မြင်သည်

(ဒုတိယအကြိမ်)

Design Nandar Hlaing

အခန်း(၁)

သာတာဂီရိခြံကြီးသည် လေးမြို့၏ အစွန်အဖျားကျသည် ။ လူနေအိမ်ခြေယာခြေတို့ နှင့်လည်း လှမ်းသဖြင့် အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သည် ။ ထိုခြံကြီးရှိ အိမ်ကြီးပေါ်မှ အဖိတ် ဥပုသ်နေ့များ တွင် တရားဓမ္မ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သံ၊ ကြေးစည်းထိုးသံ၊ သတ္တဝါဝေနေယျတို့ အား အမျှအတန်းပေးဝေ သံတို့ ကို နံနက်ထနှင့် ညနေတို့ တွင် ကြားရတတ်သည် ။

အခြားအခြားသောနေ့ရက်များ တွင် တော့ ရှေးကျသော ရခိုင်သာချင်းဆိုသံ၊ ဧချင်းရွတ်သံ၊ သီချင်းကြီးညည်းသံ၊ ဓာတ်စက်ဖွင့်သံ၊ စောင်းကောက်တီးခတ်သံတို့ ဖြင့် သာယာနာပျော်ဘွယ် ရှိနေ တတ်သည် ။

ယခုအချိန်သည် နံနက်ထနှင့် ညနေမဟုတ်တော့သဖြင့် အသံအား လုံးတိတ်ဆိတ်နေသည် ။ အချိန်မှာ ညကိုးနာရီခန့် ရှိပေပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ခြေကိုနင်းကာ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ရှိ ပြတင်းတံခါးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သာယာညှင်းညှင်း လိုက်ပိတ်နေသည် ။

"ကျွီ"

"အဟမ်း၊ အဟမ်း၊ ခိုင်ခိုင်ရေ ခိုင်မေ"

တံခါးရွက်တစ်ခုကို ပိတ်လိုက်၍ 'ကျွီ'ခနဲမြည်သွားသော ပတ္တာသံနှင့်အတူ အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ယောက်၏ ကယောင်ကတမ်းခေါ်သံကိုပါ

တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသည် ။

"ဘုရား ... ဒါ ဒါ"

အမျိုးသမီးကြီး၏ ခေါ်သံအဆုံးမှာ 'ဘုရား ... ဒါ ဒါ'ဟု ထူးရင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အမျိုးသမီးကြီးရှေ့သို့ ချက်ချင်းရောက်လာသည် ။

အကြင်မိန်းကလေးသည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပင်ဖြစ်သည် ။ သူမသည် နုနယ်သည် ၊ ငယ်လည်း ငယ်မျစ်သည် ။ ချစ်လည်း ချစ်စရာကောင်းသည် ။

"ရွှေဝါပိတ်ချင်း၊ ထည်ချင်းစံပယ်၊ နံ့ကြွလှိုင်ကြူ၊ မဇ္ဇူမျက်မည်း၊ ပေါ်ထပ်စည်းနှင့်၊ မရည်း မသင်၊ ဖြုတ်ခြည်းမြင်က၊ နတ်ပင်ရိုးမှား၊ ဝိုးဝါးတွေးချွတ်၊ စိတ်လုံးညွတ်" ဖွယ်လည်းကောင်း သည် ။

"ထုံးမြရွက်နှင့်၊ လိုက်ဖက်တင့်မှတ်၊ ကိုယ်ဝတ်စောင်မှာ ၊ မလ္လာယနံ၊ မွေးပျံ့ကြိုင်ရွှင်၊ ပယင်းရွှေရည်၊ ပွတ်လဲ့ကြည်သို့၊ မြရည်ကြေစိမ်း၊ လဲ့လဲ့ရှိန်းမျှ၊ ခပ်သိမ်းကလျာ၊ ရွာဘွယ်သာလျှင်၊ အင်္ဂါလျှံတောက်၊ လက်ကောက်လက်ကြပ်၊ ရည်လျှပ်ဆံကျင်၊ မျှမဆင်လည်း ၊ တိုင်ပင်တင့်မှတ်" ရသော လှခေါင်ထွဋ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည် ။

မိန်းကလေး၏ ရုပ်ရည်မှာ စာဖွဲ့ရလောက်အောင် လှပသလို စိတ်သဘောထားလည်း နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည် ။ အကင်းပါးသည် ။ ရိုးသားသည် ။ သဘောဖြူ အူစင်းရှိသည် ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိ သည် ။ အားလုံးအပေါ် သနားကြင်နာစိတ်ရှိသည် ။ ရိုကျိုးထောက်ထားတတ်သည် ။

သူကား 'ခိုင်မေထွေး'သို့မဟုတ် အိမ်ရှိလူတိုင်းက
ချစ်စနိုးခေါ်ဝေါ်ကြသော 'ခိုင်ခိုင်' 'ခိုင်မေ' 'မေထွေး'စသည့် နာမည်များ

ကို ပိုင်ဆိုင်သ,သူဖြစ်သည်။ ။ စောစောကခေါ်လိုက်သော အဖွားကြီးဒေါ်နန်းဇံဦး၏ တစ်ဦးတည်းသောမြေးမိန်းကလေးအလိမ္မာဖြစ်သည်။ ။

"ဒါဒါ အိပ်ချင်ပလားဟင်၊ ခိုင်ခိုင် အိပ်ရာပေါ်တင်ပေးရတော့မလား ဒါဒါ"

ခိုင်မေထွေးသည် အဖွား၏ ခြေရင်းတွင် နူးထောက်၍ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံ လာထိုင်ကာ ကျိုးကျိုး နွံနွံမေးလိုက်သည်။ ။

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီးဖြစ်သော ဒေါ်နန်းဇံဦးသည် ခိုင်မေထွေး၏ အမေးကို မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေသေးဘဲ မြေးငယ်၏ လှပကျော့ရှင်းသော တစ်ကိုယ်လုံးကိုသာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ။ အဖွားကြီးသည် မြေးမငယ်၏ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာ တစ်ခုခုအပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု လျှို့ဝှက်ထားချက်ကို ရှာဖွေ နေသကဲ့သို့ လည်း ရှိချေသည်။ ။

သို့သော် အဖွား၏ မျက်လုံးသည် အဖြေတစ်ခုခုကို ရနိုင်လောက်အောင် တောက်ပစူးရှသော အင်အားအစွမ်းမရှိတော့။ ပြာမွေးမှုန့်မှိုင်းနေပါသည်။ ။ မျက်လုံးတစ်ခုတည်းသာမဟုတ်၊ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းသည် လည်း အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ချွတ်ယွင်းခြင်းများ စွာတို့ ဖြင့် အိုစာလွန်းနေပါပြီ။

ဆံပင်များ သည် တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူနေ၏။ မျက်နှာပေါ်ရှိ ပါးရေနားရေတို့ မှာ တွန့်လိပ်၍ လှိုင်းချိပ် လျှိုမြောင် တောင်ကုန်းကမူများ နှယ် မညီမညာရှိလှသည်။ ။ သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းသောသွားများ သည် မညီမညာရှိလှသည်။ ။ သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းသောသွားများ သည် လည်း အဖွား၏ ပါးစပ်ထဲတွင် ဆယ်ချောင်းပင်ပြည့်အောင်မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ကွမ်းကြိုက်တတ်သောအဖွားကို ခိုင်မေထွေးသည် နေ့စဉ် သံဆုံးနှင့် ကွ

မ်းထောင်ပေးရသည် ။ ဤသည် မှာ လည်း ခိုင်မေထွေး၏ နေ့စဉ် လုပ်ပေးနေကျအလုပ်ဖြစ်သည် ။ မေးတတ်မြန်းတတ်သည် မှာ လည်း အလွန်အမင်းပင်။ စိတ်မှတ် သည် မကောင်းတော့။ သတိသည် မေ့လျော့ခြင်း၏ မင်းမှုကြီးစိုးခြင်းကို အမြဲလိုလို ခံနေရသည် ။ ဒီထက်ဆိုးသည် မှာ ခါးအောက်ပိုင်းကသေး၍ ခြေထောက်အစုံကို လုံးဝ လှုပ်မရခြင်းပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် ထိုင်လိုလျှင်လည်း ရ၊ လဲလျောင်းလိုလျှင်လည်း ရ၊ အိပ်လိုလျှင်လည်း ရသော စပရိန်နှင့်ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တစ်ခုကို အဖွားအတွက် ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ပေးထားရ၏။ အဖွားသည် ဤကုလားထိုင်တွင် ရက်ရှည်လများ ထိုင်ကာ သေခြင်းတရားကို စောင့်စားနေသူနှင့်ပင် တူနေပေ သည် ။

ဤအဖွားအတွက် နေ့ညမဟူ ကိစ္စကြီးငယ်သည် ခိုင်မေထွေးတာဝန်ဖြစ်သည် ။ ခိုင်မေထွေး သည် အဖွား၏ အပါးတော်မြဲဖြစ်သည် ။ အဖွား၏ အနားက လုံးဝခွာမရ၊ ခွဲမရပေ။ အဖွား၏ လိုအင် ဆန္ဒ၊ အဖွား၏ အရိပ်အခြေကို အမြဲအကဲခတ် ကြည့်ရှုစောင့်မတ်ပေးရသူလည်း ဖြစ်လေသည် ။

ထို့ကြောင့် ယခု အဖွားကြီးက နှစ်ခါဆင့်မခေါ်ရ၊ ခိုင်မေထွေးသည် ‘ဘုရား ဒါဒါ’ထူးကာ အဖွားကြီး၏ အနားသို့ ချက်ချင်း ရောက်လာသည် ။

‘ဒါဒါ’ဟု ထူးခေါ်ခြင်းမှာ သူတို့ ရခိုင်ဒေသအခေါ် ‘အဖွား’ဖြစ်သည် ။ ဘုရားထူးခြင်း မှာ လည်း ရခိုင်လူမျိုးတို့ ၏ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည် ။

"ခိုင်ခိုင်"

"ဘာလဲဟင် ဒါဒါ"

"မောင်မောင်တို့ ကော"

"ရှိပါတယ်"

"ဘာလုပ်နေကြလဲ"

"အိပ်နေကြပြီးနေမှာ ပေါ့"

"ဟင်၊ မေတ္တာပို့ မရွတ်ဘဲ အိပ်နေကြပြီ"

အဖွား၏ အသံသည် ချက်ချင်းတင်းမာလာသည်။ ။

ခိုင်မေထွေးသည် လုံးဝလှုပ်မရသော အဖွား၏ ပေါင်တစ်ဖက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဆုပ်နယ်လိုက် ကာ သက်မတစ်ချက်ကို မသိမသာချလိုက်မိသည်။ ။

ကိုမောင်မောင်တို့ သည် အဖွားအလိုကျ မေတ္တာပို့ရွတ်ပြီးသွားကြသည်မှာ တစ်နာရီခန့်သာ ကြာဦးမည်။ ဤသည် တို့ကို စိတ်မှတ်မရှိသော၊ တစ်နည်းပြောရလျှင် သူငယ်ပြန်နေသော တစ်ပိုင်းရှူး နေသောအဖွားသည် လုံးဝသတိမရပေ။ ထို့ကြောင့် ယင်းကိစ္စကိုပင် ထပ်မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဒါဒါ"

"ဘာလဲဟဲ့"

"ကိုမောင်မောင်တို့ မေတ္တာပို့ ရွတ်ပြီးကြပြီလေ ဒါဒါ"

"မိမာယာ နင် ငါ့ကို လိမ်မလို့ မဟုတ်လား"

"အို ဒါဒါကလည်း ခိုင်ခိုင် ဒါဒါကို ဘယ်တုန်းက လိမ်ဘူးလို့ လဲ ဒါဒါရယ်၊ ခု ဒါဒါတောင် အနောက်ဆောင်ကဝရန်တာမှာ ရောက်နေပြီလေ၊

ဘုရားခန်းမှာ မှ မဟုတ်တော့တာ"

"ဟင် မိမာယာ၊ ငါ့ကို သက်သက် ဒီပို့ထားတာမဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ဘုရားဆောင် တွန်းပို့စမ်း"

"ဒါဒါ"

ခိုင်မေထွေးက ဆို့နှင့်သံနှင့် ထပ်ခေါ်သည်။ ။

"ဟဲ့ ငါ့ကို ပို့ဆိုပို့၊ မိမာယာနော် နင် တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ်"

စောစောပိုင်းက ကိုမောင်မောင်တို့ မေတ္တာပို့ ရွတ်ပြီးသွားကြပါသည် ဆိုသည် ကို လုံးဝလက် မခံသောဖွားဖွားက ဘုရားဆောင်သို့ အပို့ခိုင်း နေပြန်သောအခါ ခိုင်မေထွေးမှာ အဖွား၏ ဘီးတပ်ကု လားထိုင်ကို ဘုရားဆောင်ရှေ့သို့ တွန်းလာရပြန်သည်။ ။

ဖွားဖွားသည် ခိုင်မေထွေးပြောသည် ကို သူ့စိတ်ထဲက ယုံကြည်ပုံမရပေ။ စိတ်မှန်နေသောအခါ လက်ခံပြီး ယခုလို စိတ်ထွေပြားနေလျှင်တော့ လုံးဝ လက်မခံတတ်၊ သူထင်ရာကို လုပ်ခိုင်းတတ် သည်။ ။

"မောင်မောင်တို့ ကို ခေါ်စမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခိုင်မေထွေးသည် ကိုမောင်မောင်တို့ အိပ်ခန်းထဲ ချက်ချင်းပြေးလာပြီး ခေါ်ရသည်။ ။

"ကိုကိုတို့ ဒါဒါခေါ်နေတယ်"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

ကိုမောင်မောင်လေးသည် အိပ်ရာဝင်ပြီးခါမှ ပြန်ထလာ၍ မေး၏။

"မေတ္တာပို့ ရွတ်ခိုင်းမလို့ တဲ့ "

"ငါသေချင်ပါတယ် မေထွေးရယ် ကမ္ဘာပန်ဒီကို မြန်မြန်ပြောင်းနေမှ နို့မို့ရင်လည်း ဒါဒါ မြန်မြန်သေ"

"အို ကိုလေးကလဲ"

ကိုမောင်မောင်လေးက ခေါင်းကုတ်၍ ဆိုသည်။ ။

ကိုမောင်မောင်ထွေးကတော့ သူ့ကြောင့် အဖွား ဒီဘဝရောက်ရတာ ဟူသောအစွဲအလမ်းစိတ် နှင့် မျက်ရည်ဝဲကာ နှမသည် ထက်ပင်စော၍ အဖွားအနား ရောက်လာသည်။ ။

"ဒါက ဘယ်သူလဲ"

အိပ်ရာပေါ်တွင် လက်ဆွဲဓာတ်မီးပိုက်ထားပြီးဖြစ်ရာ ဘုရားဆီမီး ရောင်နှင့် သူ့ရှေ့ရောက်လာ သူ့ကို သဲသဲကွဲကွဲမသိသဖြင့် ဖွားဖွားကမေး ၏။

"ကျွန်တော်ပါ ဒါဒါ"

"ဘာဟဲ့"

"ဪ ကိုကိုထွေးလေ ဒါဒါ"

ခိုင်မေထွေးက စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။ ။

"သူပုန်ကြီးနော် သူပုန်ကြီး ဒီအကျင့် ခုထိမပျောက်သေးဘူး"

ကိုမောင်မောင်ထွေးအား အဖွားက သူပုန်ကြီးဟု နာမဝိသေသနပြု ထားခြင်းမှာ ပစ္စုပ္ပန်ဒီတွင် ကျောင်းနေစဉ်က တောထဲထွက်ပြေးဖူးသဖြင့် ဖြစ်သည်။ ။

အမှန်က အဖွားစိတ်ဆိုးလျှင် ခေါ်တတ်သောအမည်များ သည် မြေး အားလုံးတွင် သီးခြား ရှိကြသည်။ ။ ယခင်က 'ဒိဋ္ဌိ'ဟု ခေါ်သော ကိုမောင်

မောင်ထွေးကို ယခု ‘သူပုန်ကြီး’၊ လောင်းကစား ဝါသနာပါသော ကိုမောင်မောင်လေးကို ‘ဖဲသမား’၊ စိတ်တို ဒေါသကြီးသော ကိုမောင်မောင်ကြီးကို ‘ဒေါသကုမ္မာ’၊ အစ်ကိုတွေ အမေအဖေတွေ ဖွားအေတွေကြားတွင် တစ်စုံတစ်ခု မပြေမလည်ဖြစ်ကြ လျှင် လိမ်ညာပြော၍ ပင် ပြန်ဖြေပေးရသော ခိုင်မေထွေးကို ‘မိမာယာ’တည်း။

"သူပုန်ကြီး"

"ဘုရား"

"နင် ဘယ်သူလဲ"

"မောင်မောင်ထွေးပါ ဒါဒါဘုရား"

"အဲ ... ထိုင်ထိုင်၊ ငါမြေးထိုင်"

အဖွားသည် ချက်ချင်းစိတ်ပြေသွားကာ သူ့ရှေ့တွင် လက်ပိုက်မတ် တတ်ရပ်နေသော ကိုမောင် မောင်ထွေးကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည် ။

"ဒီတစ်ယောက်ကော"

"မောင်မောင်လေးပါ ဒါဒါဘုရား"

ကိုမောင်မောင်လေးသည် အဖွားနှင့်အမြဲနေရသူမို့ အဖွား၏ အလိုကျတော့ ဖြေတတ်သည် ။

"နောက်တစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်၊ ဟဲ့ ခိုင်ခိုင် ဘယ်သူ"

"ကိုကိုကြီးကိုမေးတာလား ဒါဒါ"

"အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မြေးကြီးကော"

"ကစ္စပနဒီမှာ လေ ဒါဒါ"

"အင်း ဒေါသကုမ္မာ၊ ငါမသေသမျှ လေးမြို့ကို မကြွဘူးဆိုတဲ့ မောင်မင်းကြီးသား အသက် ရှည်ပါစေ၊ ဘုန်းကြီးပါစေ၊ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကိုး"

"ဒါဒါ ကိုမောင်မောင်တို့ ကို မေတ္တာပို့ခိုင်းမလို့ ဆို"

သူ့အဖွား၏ အထာကိုသိနေသူ ခိုင်မေထွေးက အဖွား သတိရအောင် လမ်းကြောင်းပေးလိုက် ရ၏။

"အေးလေ ဟုတ်တယ် မောင်မောင်ထွေးရယ်၊ ဒါဒါ ကျက်ခိုင်းထားတဲ့ မေတ္တာပို့ ရပြီလား ငါ့မြေး"

သူ့အဖွား၏ စကားအဆုံးမှာ ကိုမောင်မောင်ထွေးက ခိုင်မေထွေး၏ မျက်နှာကိုတစ်လှည့် သူ့ အဖွားမျက်နှာကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ အဖြေရခက်နေ၏။

"ဒါဒါ မေးနေတယ်လေ၊ ငါ့မြေး"

"ကောင်းကောင်း မရသေးဘူး ဒါဒါ"

"ဟဲ့ ဒီမေတ္တာပို့ ဆယ်ကြောင်းကိုးကြောင်းတောင် ခုထိ မရသေးဘူးလား သူပုန်ကြီးရယ်၊ မိမာယာဆီမှာ မသင်ဘူးလားဟဲ့ မိမာယာက ဘာလို့ ရအောင်မသင်တာလဲ"

"သင် သင်ပါတယ် ဒါဒါ၊ ခုတလော ခြံအလုပ်တွေများ နေလို့ ကိုကိုထွေး ခြံထဲဆင်းနေရ တယ်၊ အဲဒါကြောင့် စာကျက်ဖို့ အချိန်မရလို့ ပါ"

ဤစကားကို ကြားဝင်ပြောသူကတော့ ခိုင်မေထွေးပင်တည်း။ ခိုင်မေထွေးသည် သူ့အဖွား အား တစ်ဖက် ကျေနပ်အောင်ပြောပြီး တစ်ဖက်ကလည်း 'ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ သူများ ရေး ပေးထားရက်နဲ့ ရအောင်မကျက်ထားဘူး'ဟု ကိုမောင်မောင်ထွေးကို မျက်စောင်းတစ်ချက်

ပင့်ထိုး လိုက်သည်။ ။

"ကောင်းကောင်း မရသေးဘူးဆိုတော့ ငါ့မြေးက ရတော့မယ် ဆိုပါ တော့။ ကဲ ဒါဒါ့ကို ရသလောက် ဆိုပြစမ်း၊ ငါ့မြေး မရတာကို ခိုင်ခိုင်နဲ့ ကိုကိုလေးတို့ က ထောက်ပေးကြ"

အဖွားက ရသလောက်ဆိုပြပါ ဟု ဆိုသော်လည်း ကိုမောင်မောင် ထေ့မ္မာ ဘယ်ကစ၍ ဆိုရမှန်းမသိဖြစ်နေသည် ။ ထို့ကြောင့် ခိုင်မေထွေးနှင့် ကိုမောင်မောင်လေးတို့ ၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့် ကာ နှုတ်မထွက်ရဲ ဖြစ်နေ၏။

"ဟဲ့ ဆိုလေ သူပုန်ကြီး"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒါဒါ ဘုရား"

"အ အဟံ ငါသည် ၊ အဝေရာ၊ ရန်မရှိသည် ။ ဟောမိ ဖြစ်ပါလို့ ၏။ အဗျာ ပစ္စာ၊ စိုးရိမ်ကြောင့် ကြခြင်း ကင်းသည် ၊ ဟောမိ ဖြစ်ရ"

"ဟဲ့ ဒါက ဟိုတုန်းက သင်ထားတာပဲ။ ခု အသစ်ကျက်ခိုင်းတာလေ၊ ခိုင်ခိုင်က စာတစ်ပိုဒ် ဖတ်ပြလိုက်စမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါဒါ"

"ပဇာသပ္ပါ၊ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ၊ ကိုယ့်ဒေသ၌ ၊ ပျော်ကြစပ်ရာ၊ သတ္တဝါ ဟူသမျှတို့ သည် ၊ သုဿယန္တ၊ အိပ်မက်ရာမက် ကောင်းစွာမက်၍ ၊ နှစ် သက်ကြည်သာ၊ အိပ်စက်နိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း"

"ကဲ ငါ့မြေး ဆက်ဆိုစမ်း"

"သုမင်္ဂလာ၊ မင်္ဂလာကျက်သရေ ယှက်ဝေလန်းသဖြင့်၊ စမ်းပွင့်ကုန် သည် ဖြစ်၍ ဝုတ္တဟန္တ၊ ကောင်းစွာမိုးသောက်၊ အလင်းရောက်၍ ၊

ထမြောက်နှိုးကြားနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း"

"ဟဲ့ တရားဆိုတာ ဒီလိုမဆိုရဘူး၊ ဓမ္မသံပါရတယ်၊ ကဲ ငါ့မြေး မောင်မောင်လေးက အသံနေ အသံထားနဲ့ ဆိုပြစမ်း"

"အဟမ်း"

ကိုမောင်မောင်လေးသည် ချက်ချင်းတင်ပလွှင့်ခွေထိုင်လိုက်ကာ ခိုင်မေထွေးနှင့် ကိုမောင် မောင်ထွေးတို့ ကို မျက်စိတစ်ဘက်မှိတ်ပြပြီး ဘုန်းကြီးသံပါပါနှင့် ဆိုပြသည်။ ။

"ဒုက္ကိံ ဂါမိံ အပါယ်ဒုက္ကတိ၊ ရောက်မည်အကြောင်း
မကောင်းညစ်ဆိုး ဒုစရိုက်မျိုးကို၊ ဒုသိန္နီ
သူတော်လက်နက်တရားစက်ဖြင့် ဖြိုးဖျက်နိုင်ကြပါစေသတည်း"

"ဟဲ့ တရားဆိုတာ သီချင်းလို ဆွဲဆွဲပစ်ဆိုရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဓမ္မသဝန ဓမ္မဒေသနာဖြစ်အောင် ဆိုရတယ်၊ မောင်မောင်ထွေး ဆိုစမ်း"

အဖွားသည် သူ့အလိုမကျတိုင်း သူ့မြေးများကို တစ်လှည့်စီ ရွတ်ခိုင်းနေ၏။

"သဗ္ဗပါရမီ၊ အလောင်းကလျာ ဖြည့်ကောင်းရာသည့် သုံးဖြာဆယ် လီ ပါရမီအပေါင်း အကျင့် ကောင်းကို ပူရိန္န တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့်၊ ရင့်ထက်ရင့်အောင်၊ မလင့်ပုံသေ ဖြည့်ကျင့်နိုင်ကြပါ စေကုန်သတည်း"

"တော်ပါပြီ သူပုန်ကြီးရယ်၊ နင့်လျှာကို အိုးချမ်းပဲ့နှင့် တော်တော်ခြစ်ပစ်ဦးမယ်၊ ငါ့မြေး ကြီးကို သတိရလိုက်တာ၊ ငါ့မြေးကြီးတစ်ယောက်ပဲ တရားစာကို တရားနဲ့ တူအောင် ဌာန်ကရိုဏ်း ကျကျ ရွတ်ပြနိုင်တာ၊ နင်တို့ တစ်ယောက်မှ ငါ့မြေးလိုမတော်ဘူး၊ ဒါဒါသေမှ ငါလာမယ်လို့ ပြောသတဲ့ ၊ နေ နေ ဒင်းမလာလည်း ငါ့မှာ မြေးတွေအများကြီး အများကြီး၊

ခိုင်ခိုင်ရယ်၊ မောင်မောင်လေး ရယ်၊ မောင်မောင်ထွေး ဟဲ့ မောင်မောင် ထွေး"

"ဘုရား ဒါဒါ"

"မနက်ဖြန် ဆိုတတ်ရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါဒါ"

"ပြောရင်တော့ ဟုတ်ကဲ့ပဲ၊ ငါပြောတာဆိုရင် နင်တို့ ဟာ နားထောင် ရကောင်းမှန်းကို မသိဘူး၊ အိပ်ခါနီးရင် ဘုရားဝတ်မတက်ချင်ကြရင်လည်း မေတ္တာပို့တော့ ရွတ်ကြပါပြောတာ ဘယ် လူမှ မလိုက်နာဘူး။ ဖဲရိုက်မယ်၊ လောင်ကစားမယ်ဆိုရင် အချိန်တွေ ပေးနိုင်လိုက်ကြတာ ဘုရား ဝတ်တက်ဖို့ နာရီဝက်၊ တစ်နာရီလေးကျတော့ ညောင်းလို့ ကျင်လို့ ၊ ဟိုအဝဇာတသားက အသံလေး တော့ ကောင်းရှာပါတယ်၊ မာနက ကြီးလိုက်တာ။ ငမြတ်သာတစ်ယောက်က ပွဲရုံအလုပ်နဲ့ မအားပါ ဘူးတဲ့ ၊ ဝေဝေကျတော့လည်း အရှင်ကြီးစကားဆို နားထောင်"

"ဒါဒါရယ် အိပ်ကြတော့မယ်၊ မနက်ဖန်ခါ လဆန်းဥပုသ် အဖိတ်နေ့ ဒါဒါရယ်၊ ခိုင်ခိုင်တို့ ဒါဒါတို့ တရားစာတွေအများကြီး ရွတ်ပြမှာ ပေါ့၊ ခု ဒါဒါ ဖတ်ခိုင်းတဲ့ ဓမ္မစကြာ ခိုင်ခိုင် အလွတ်ရ တာပဲပေါ့"

သူ့အဖွား၏ စကားက ဆုံးတော့မည်မဟုတ်မှန်းသိသော ခိုင်မေထွေးသည် ကိုမောင်မောင်တို့ ကို ‘သွားကြတော့၊ အိပ်ချေတော့’ဟု မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြကာ သူ့အဖွားအား နှစ်သိမ့်စကားဆိုရင်း သူ့အဖွား၏ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို အနောက်ဆောင်သို့ မသိမသာတွန်းယူလာသည် ။ သို့သော် သူ့ အဖွား၏ လောကရှိလူတွေအားလုံးအပေါ် မကျေနပ်သံကား မဆုံးသေးပေ။

အဖွား၏ မြည်တွန်တောက်တီးသံကို ခိုင်မေထွေး၏ သာယာနာပျော်
ဖွယ်ရာ ဓမ္မစကြာရွတ် သံက တစ်စတစ်စ လွှမ်းမိုး၍ ပါသွားလေသည်။

ခိုင်မေထွေးသည် ဤအဖွား၏ စိတ်ပိုင်း ရုပ်ပိုင်းအားလုံးကို ကြီးစိုးပို
င်သနိုင်သူတည်း။

အဖွားစိတ်ကောက်နေလျှင် တရားဓမ္မ ရွတ်ဖတ်ပြု၍ လည်းကောင်း၊
သံဝေဂကဗျာ၊ လေးချိုး၊ သီချင်းကြီးများ ဆို၍ လည်းကောင်း၊ စောင်း
ကောက်တီး၍ လည်းကောင်း၊ ကလေးငယ်များကိုချော့ သလို ချော့သိပ်
ရသည်။ ။ အဖွား၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကို အမြဲ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုလုပ်၍ နှ
စ်သိမ့်နေရ သည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ခိုင်မေထွေးသည် အဖွား၏ လူယုံ
အပါးတော်မြဲ ဖြစ်နေရသည်။ ။ အချစ်ဆုံး မြေးမကလေး ဖြစ်နေရသည်။ ။
သို့သော် ခိုင်မေထွေး၏ ရင်ထဲကအပူကိုတော့ အဖွားသည် မည်သို့မျှ မ
သိနိုင်ပါတကား။ ။ ခိုင်မေထွေး၏ ရင်ထဲကအပူကို သိလျှင်လည်း နာမကျ
န်းသောအဖွားသည် ချက်ချင်း အသက်ထွက်သွားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

။

အခန်း (၂)

အဖွား၏ တပျစ်တောက်တောက်အသံ တိတ်သွားပြီးဖြစ်သော်လည်း ခိုင်မေထွေးကား အိပ်မပျော်သေး။ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း တွေးနေမိ၏။

အဖွားသည် ဘာသာရေးကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသော ရှေးရခိုင်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း အဖွား၏ အရိပ်အာဝါသသို့ ရောက်လာကြသူအားလုံးမှာ အဖွား၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုအတိုင်း၊ အဆုံးအမအတိုင်း၊ နေကြထိုင်ကြရသည်။ ။ ဤသာတာဂီရအိမ်ကြီးရှိ အကုန်သူတို့ မှာ အဖွား၏ စည်းကမ်းကို တသွေမတိမ်း လိုက်နာကြရသည်။ ။

အဖွား၏ စိတ်သည် တစ်ဖက်တွင် ဘာသာရေးနွယ်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သလို တစ်ဖက်ကလည်း မျိုးရိုးမာနဥစ္စာနှင့် ခက်ထွန်လွန်းသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ အမေ၊ အဖွား၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဒေါ်နန်းဇံမေကို အဖွားသည် သေသည် အထိ အိမ်ရိပ်မနင်းစေခဲ့။ သေခန်း ရှင်ခန်းဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ။ သမီးအဖြစ်မှ ရာသက်ပန် စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။ ။

ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ အမေအား သမီးအဖြစ်မှ အဖွား စွန့်ပစ်ခဲ့သည့် ကြီးစွာသောပြစ်မှုမှာ ဘာသာမတူသူ ကစ္ဆပနဒီက မိမိတို့ ၏ ပွဲရုံတွင်

ခိုင်းစေထားသူနှင့် မေတ္တာမျှပြီး ထွက်ပြေးကြသဖြင့် ဖြစ်သည်။ ။

ကိုမောင်မောင်ထွေးတို့ အဖေမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ် သည် ။ သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် သာသာနာပြုကျောင်းတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ခေတ်ပညာတတ် သည် ။ သူ၏ ဖာသာ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးက ကစ္ဆပနဒီရို ဖွားဖွားတို့ ၏ ပွဲရုံတွင် အလုပ်သွင်းပေးထား သည် ။

ဖွားဖွားတို့ ပွဲရုံတွင် ကုန်မှတ်စာရေးလုပ်နေရင်းက ပွဲရုံသို့ ကုန်ပို့ ငွေသိမ်း တစ်လတစ်ခါ နှစ်ခါလာသူ ကိုမောင်မောင်ထွေးတို့ အမေနှင့် ရင်းနှီးရာက ချစ်ကျွမ်းဝင်၍ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည် ။

ဒီကစ၍ အဖွား၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သူ ဒေါ်နန်းဇံမေ။ ခိုင်မေထွေး၏ အဖေ ဦးမြတ်သာဇံ၏ ညီမ ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ အမေသည် အဖွားနှင့် ကင်းခဲ့ရသည် ။

ကိုမောင်မောင်ထွေးတို့ အဖေသည် ခေတ်ပညာတတ်ပီပီ မာနရှိသည် ။ အဖွားက သူ့သမီးအား စွန့်ပစ်လိုက်သောအခါ ကိုမောင်မောင်ထွေးတို့ အဖေမှာ ပုလိပ်ဘက်ဝင်သွားသည် ။ အလုပ်ကြိုးစား သဖြင့် သုံးလေးနှစ်အတွင်းတွင် ရဲဝန်ထောက်ရာထူးကို ရရှိခဲ့သည် ။ ဇနီးသည်အား အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်နှင့် ထားနိုင်ခဲ့သည် ။

သို့သော် ကိုမောင်မောင်ထွေးတို့ အဖေသည် ကံမကောင်းခဲ့။ ကိုမောင်မောင်ထွေး ရှစ်နှစ်သား အရွယ်တွင် တိုက်ကင်းလှည့်ရင်း တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ရရှာသည် ။

ထိုအခါ ငယ်စဉ်ကပင် ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်နေလာခဲ့သော ကိုမောင်မောင် ထွေးတို့ အမေမှာ ဘာမှ လည်း မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်နှင့် ကြီးစွာဒုက္ခရောက်ခဲ့သည် ။ ဒီတော့ အဖွား ၏ အရိပ်

အာဝါသကို ခိုလှုံရန် အဖွားဆီလာ၍ ခွင့်ပန်ခဲ့သေးသည် ။ သို့သော် အဖွားကား မစင်ထက်၍ ထွေးပြီးသောတံတွေးပမာ ရွံရှာစက်ဆုပ်သည် ဟု ဆိုပြီး တစ်ဦးတည်းသောသမီးငယ်ကို အိမ်ထဲ အဝင် မခံခဲ့ပေ။ သမီး အတွက် အမေ၏ မေတ္တာတံခါးနှင့်အတူ အိမ်တံခါး၊ ခြံတံခါးအလုံးကို ပိတ်ထားစေ လေသည် ။ ဒီတော့ ကိုမောင်မောင်ထွေးတို့ အမေမှာ သား လေးကိုလက်ဆွဲကာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကစ္ဆပနဒီသို့ ပြန်သွားရရှာ သည် ။

သူ့အနေမှာ အားကိုးအားထား လင်သားလည်း ဆုံး၊ မိဘမောင်ဘွား တို့ ၏ အရိပ်အာဝါသကို လည်း ဝင်ရောက်ခိုလှုံခွင့် မရရှာသောအခါ ဘဝကို ဆင်းရဲကြီးစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည် ။ ကူမဲ့ ထောက်ပံ့မဲ့သူကင်းစွာနှင့် ရုန်းကန်ရသည် ။ ဒီလို ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့်ပင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျ ကာ ကိုမောင်မောင်ထွေး ဆယ့်နှစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ဒေါ်နန်းဇံမေသည် ဘဝကို အရှုံးပေးသွားရရှာလေ သည် ။

ကိုမောင်မောင်ထွေးအတွက် အဖေဆုံးခြင်းနှင့် အမေဆုံးပါးခြင်းသ ည် ငါးနှစ်ခန့်သာ ကွာ လေသည် ။

အဖွားသည် တစ်ချိန်က သူ့အလွန်ချစ်သော တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဒေါ်နန်းဇံမေ ဆုံးသည် ကိုပင် သွားမကြည့်ခဲ့။ သမီးအပေါ်တွင် အချစ်ကြီးခဲ့သလို အမျက်လည်း ကြီးခဲ့သည် ။ ကြီးစွာသောနာကျည်းစိတ်နှင့် မျက်ရည်တစ်ပေါက်ပင်မကျခဲ့။ သို့သော် သမီးအတွက် အဖွား၏ ရင် ထဲတွင် မည်မျှပူလောင်ခဲ့ရသည် ၊ သောကပရိဒေဝမီး တောက်ခဲ့ရ သည် ၊ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ကိုမူ မည်သူမျှ မသိခဲ့ပါချေ။

ထိုစဉ်က အဖွားသည် ယခုလို ဒုက္ခိတလည်း မဖြစ်သေး။ အသက်ကြီးသော်လည်း သန်သန် မာမာပင် ရှိသေး၏။ ပြီး အဖွား၏

အားကိုးအားထားရာ ဖိုးဖိုးလည်း မားမားမတ်မတ်ရှိနေသေး သည် ။

ကိုမောင်မောင်ထွေးတို့ အမေ ဆုံးပါးနေသည် ကို ဖွားဖွားသာ သွား မကြည့်သည် မဟုတ်။ မေမေတို့ လည်း သွားမကြည့်ခဲ့ကြ။ အသုဘပင် လိုက်မပို့ခဲ့ကြ။ အဖွား၏ မာနရိပ်အောက်တွင် ထောင်လွှား၍ အမေရော အဖေပါ မာနတံခွန် ထူခဲ့ကြသည် ။ ဇနီး မယား ချွေးမ သားတို့ ကသာ ဤသို့ သံယောဇဉ်ပြတ်ခဲ့ကြသော်လည်း ဖိုးဖိုးကား သူ၏ သမီးငယ်အ ပေါ်တွင် သံယောဇဉ် မပြတ်ခဲ့။ သမီးငယ်သည် မိမိတို့ နှင့် ဘာသာမတူ သူနှင့် ချစ်ကြိုက်၍ လိုက်သွားခဲ့သော်လည်း သမီးအပေါ်တွင် စိတ်ဆိုးရုံ ကလွဲပြီး ဖိုးဖိုးသည် သနားကြင်နာစွာသာ ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည် ။

ဒီတော့ ယခု သမီးငယ်ဆုံးပြီဆိုသောအခါ ဆောက်တည်ရာမရသူမှ ဖိုးဖိုးပင်ဖြစ်သည် ။ သမီးငယ်၏ အလောင်းကို နောက်ဆုံး ကြည့်ရှု ခွင့် လွှတ်ရန် ကစ္ဆပနဒီသို့ လိုက်သွားသူမှာ လည်း ဖိုးဖိုး ပင်ဖြစ်သည် ။

သမီးကို ဖုသွင်းသဂြိုဟ်ပြီး မိမဲ့ဖမဲ့ဖြစ်နေသောမြေးကလေး ကိုမော င်မောင်ထွေးကို လေးမြို့ ရှိ သာတာဂီရအိမ်ကြီးသို့ ဖိုးဖိုးက ခေါ်လာမည် ဆိုသောအခါ အဖွားသည် မိမိ၏ ခင်ပွန်းကိုပင် ကြီးစွာ ကြိမ်းဝါးခဲ့ပါသ ည် ။ ကိုမောင်မောင်ထွေးကိုခေါ်လာလျှင် ဖိုးဖိုးကိုပါ လင်မယားအဖြစ်မှ စွန့်ပစ်မည် ဟု ကြေညာခဲ့သည် ။

ဖွားဖွားသည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်ထဲမှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာသူဖြစ် သဖြင့် မာနလည်း အလွန်ကြီးသည် ။ အဖွားအပျိုတုန်းက ရုပ်လည်း အ လွန်လှခဲ့သည် ဟု ဆိုသည် ။ အဖွား၏ ရုပ်ရည်ကို သဘောကျသဖြင့် က ဣပနဒီ ရုံးဝန်ထောက်၊ သစ်တောဝန်ထောက်၊ မြို့အုပ်၊ နယ်ပိုင်၊ တိုက်ပို င်တို့ ပင် အဖွားကို ပိုးပန်းခဲ့သည် ။ စကားကမ်းလှမ်းခဲ့ကြသည် ဟု ဆို သည် ။

ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ်အုပ်ချုပ်ရေးဖြစ်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကို မုန်းတီးသော
ဖွားဖွားသည် အင်္ဂလိပ် အမှုထမ်းများကိုလည်း မုန်းတီးခဲ့သည်။ ။

ဒီအထဲ ကစ္ဆပနဒီမြို့ကို အုပ်ချုပ်ရသော ကုလား၊ မြန်မာကပြားမြို့
အုပ်လူပျိုသည် အဖွားကို ကြိုက်၍ ဈေးထဲ၌ပင် စကားလိုက်ပြောဖူးသ
ည် ဆိုသည်။ ။

မြို့အုပ်မင်းကို အဖွားသည် မိမစစ်ဖမစစ်က ရာရာစစ လူပါးဝစ
ကားပြောသည် ဟု ဒေါပွကာ ဖိနပ်နှင့် လိုက်ရိုက်ဖူးသည်။ ။

လေးမြို့က မြင်းရထားနှင့် ဈေးလာသူ သူဌေးသမီး မင်းသမီးက မြို့
အုပ်မင်းကို လိုက်ရိုက် သည် ဟူသောသတင်းသည် ချက်ချင်း ကစ္ဆပနဒီ
တစ်မြို့လုံး တောမီးကဲ့သို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ ။ မြို့အုပ်မင်းမှာ ရက်ရှာလွန်း၍ ခု
နစ်ရက်အတွင်း မြို့က ပြောင်းသွားသည် ဟု ဆိုသည်။ ။

အဖွားသည် အမျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ဤသို့ မာန်မာနရှိသည်။ ။ မျိုးချစ်
စိတ်ရှိသည်။ ။ သို့သော် ဖွားဖွား၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးက မိမိပွဲရုံတွ
င် ခိုင်းစေထားသူ အယူဘာသာမတူသူ ခရစ်ယာန် တစ်ယောက်နှင့် လို
က်ပြေးသွားသောအခါ အဖွားကို ဝဋ်လည်ပြီဟု ကစ္ဆပနဒီကရော
လေးမြို့နယ် တစ်မြို့လုံးကရော ‘မာနကြီးတဲ့ မိန်းမကြီး ဒီတစ်ခါတော့
သေပြီ’ဟု ရုတ်ချကဲ့ရဲ့ ခဲ့ကြသည်။ ။

ဤသည် ကို ဖွားဖွားသည် ကြီးစွာနာကျည်းခဲ့ရလေသည်။ ။ ထို့ကြော
င့်လည်း ဘာသာမတူ လူမျိုးမတူသော မိမစစ်ဖမစစ်ကမွေးသည် ဟု ယူ
ဆထားသော ကိုမောင်မောင်ထွေးကိုလည်း အိမ်နာ သည် ဟု အိမ်ခေါ်
လက်မခံခဲ့။ မြေးကို မိမိသွေးစပ်သည် ဟု ပင် မယူဆခဲ့၊ ဥပေက္ခာပြုနိုင်
ခဲ့သည်။ ။

ထိုစဉ် ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ အမည်မှာ မောင်အောင်ဇံဖြစ်သည်။ ။

ယခုလို ကိုမောင်မောင် ထွေးအဖြစ် မခံယူရသေးပေ။

သမီးမှ မွေးသော မြေးငယ်မောင်အောင်ဇံအတွက် ပူပန်သောက ရောက်ရသူမှာ ဖိုးဖိုးသာဖြစ် သည် ။

ဖိုးဖိုးကား စိတ်သဘောထားကြီးမြတ်သူ၊ နှလုံးသားသိမ်မွေ့သူ၊ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသူ၊ တရားဓမ္မပြည့်ဝသူဖြစ်သည် ။ ယင်းကြောင့်လည်း ဖိုးဖိုးခမျာမှာ သူ့မြေးငယ်အား ဇနီးနှင့်သားလို ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ရှာပေ။

သို့သော် ဖွားဖွားကိုကြောက်သဖြင့် မောင်အောင်ဇံအား လေးမြို့သာတာဂီရအိမ်ကြီးသို့လည်း ခေါ်မလာရ။ ဖိုးဖိုးသည် ကစ္ဆပနဒီမြို့ရှိ သူငယ်ချင်း ဦးစံလှဘော်အိမ်၌ သာ ထားခဲ့ရသည် ။ ဦးစံလှ ဘော်မှ အလွတ်ပညာသင် ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းရှိသဖြင့် မောင်အောင်ဇံကို ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ထားခဲ့ရသည် ။

ဒီလိုနှင့် မောင်အောင်ဇံ ဦးစံလှဘော်ကျောင်းတွင် တစ်နှစ်ပင် ပြည့်အောင်မနေလိုက်ရ။ လေးမြို့နယ်က ဖွားဖွားတို့ ခိုင်မေထွေးတို့ အပါအဝင် မိသားစုတစ်စုလုံး ကစ္ဆပနဒီသို့ ပြောင်းပြေးကြ ရသည် ။

အကြောင်းမှာ လေးမြို့နယ်၌ အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေးပျက်ပြားပြီး ရောင်စုံသူပုန်များ တောခို လာကြသဖြင့်ဖြစ်သည် ။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးနှစ်ဦးပိုင်းဖြစ်သော နိုင်ငံရေးကာလတွင် မောင်အောင်ဇံနေရ သော ဆရာဦးစံလှဘော်ကျောင်းက ပျက်သွားသည် ။ ဆရာ ဦးစံလှဘော်မှာ ကစ္ဆပနဒီအမတ်အဖြစ် အရွေးခံရပြီး တစ်ဆင့်တက်ကာ ဝန်ကြီးဖြစ်သွားသည် ။ ဆရာဦးစံလှဘော် နေပြည်တော်သို့ ပြောင်းရတော့ မောင်အောင်ဇံအတွက် မှီခိုအားထားရာ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရသည် ။

ဒီမှာ တွင် မောင်အောင်ဇံသည် ကမ္ဘာပနဒီသို့ စစ်ပြေးရင်း ရောက်ကြ ရသော ဖွားဖွား၏ အရိပ် အာဝါသသို့ ခိုဝင်ရန် အကြောင်းဖန်ခဲ့သည်။ ။

သို့သော် မောင်အောင်ဇံအား ဖွားဖွားက ခေါ်ယူတော့မည် ဆိုသော အခါ ဦးဆုံးမနာလိုဖြစ်ကြ သူတွေမှာ အမေအဖေတို့ ပင်တည်း။

ဒီအထဲတွင် မေမေက ပို၍ အကဲဆုံး ဖြစ်၏။ ဖွားဖွား၏ မာနသည် ကျသင့်သလောက်ကျ၍ မောင်အောင်ဇံကို လက်ခံခေါ်ယူထားမည့် အခြေအနေကျခါမှ အမေတို့ အဖေတို့ က ကန့်လန့်ကန့်လန့် ခံနေကြပြ န်သည်။ ။

ဒီလိုနှင့် မောင်အောင်ဇံသည် ကျောင်းဆရာကြီး ဝန်ကြီးဦးစံလှ တော်အိမ်၌ အိမ်စောင့်အဖိုး ကြီးနှင့် လေးငါးလ နေလိုက်ရသေးသည်။ ။

ဖိုးဖိုးသည် သူ့မြေးမောင်အောင်ဇံကို ပြန်ခေါ်နိုင်ရန် ကြိုးစားရင်း လေးမြို့မြစ်ဖျားဘက်ကို မော်တော်ဘုတ်နှင့်သွားရင်း ဘုတ်မြုပ်ပြီး မ မျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးပါးသွားပြန်သည်။ ။

မော်တော်ဘုတ် နစ်မြုပ်ရာတွင် ဖိုးဖိုးသာ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည် မဟု တ်၊ မော်တော်ဘုတ်တွင် စုစပ်ရှယ်ယာဝင်ထားသော ဖွားဖွားဖိုးဖိုးတို့ ၏ ငွေရင်းငွေနှီးတစ်သောင်းကျော်လည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရ သည်။ ။ မော်တော်ဘု တ်မြုပ်ရာတွင် ပါသော ဖေဖေသည် ပင် ကံသီ၍ သာ လွတ်လာခဲ့သည်။ ။

လေးမြို့က ကမ္ဘာပနဒီကို ဆင်းပြေးရ၊ မြို့ရောက်တော့ မော်တော်နစ် ၍ ဥစ္စာကုန်၊ ခင်ပွန်းဆုံး ဖြစ်ရသော ဖွားဖွားသည် ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျ ကာ ပစ္စည်းသင်္ချီရ၊ လူသင်္ချီရ၊ မာန်မာနဆိုသည် မှာ သမုဒ္ဒရာထက်ပွက် သော ရေပွက်ပမာ ခဏသာဆိုသည် ကို နှလုံးမူမိသွားသည်။ ။ ထို့ကြော င်လည်း သူ့မြေးမောင်အောင်ဇံကို ဖိုးဖိုး၏ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပွဲမှာ အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်လိုက်သည်။ ။

ဗုဒ္ဓဘာသာအမေနှင့် ခရစ်ယာန်အဖေက မွေးထားခဲ့သော မိမစစ်ဖမ စစ်ဟု ယူဆခဲ့သည့် မောင်အောင်ဇံကို ဘုန်းတော်ကြီးများအား ဆွမ်းက ပံ့ပြီး ကမ္မဝါ ညှပ်ဖတ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ဦးအဖြစ် ခံယူစေသည်။ ။

ထိုနေ့က အဖွားနှင့်တကွ အဖေအမေတို့ သည် ကြီးစွာစိတ်လှုပ်ရှား နေကြသည်။ ။ ဖိုးဖိုးကို ရည် စူး၍ ရေစက်သွန်းချ အမျှအတန်းပေးဝေ သော ရေစက်များ ၊ မဟာပထဝီမြေကြီးသို့ တစ်စက်ချင်း ကျနေသလို အဖွား၏ ရင်ထဲမှ သွေးတို့ သည် လည်း တုန်ယင်လှိုက်လှဲစွာ နှလုံးအိမ် ထဲသို့ တစ်စက် ချင်း ကျနေပေလိမ့်မည်။

အထက်ဘဝဂ် အောက်အဝီစိထိ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံတွင် ကျင်လည်ကြ ကုန်သော သတ္တဝါဟူ သမျှတို့ သည် အလှူရှင်ဖွားဖွား၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်တို့ သည် ဖန်ခွက်ထဲမှ ရုတ်တရက်သွန်ချ လိုက်သောရေနယ် ဆီးမနိုင် တားမရ ကျခဲ့ရသည်။ ။

သို့သော် မောင်အောင်ဇံနှင့်ပတ်သက်၍ မေမေကား ဘဝင်မကျလှ သေး။ မောင်အောင်ဇံ ဖွားဖွားဆီရောက်သောနေ့။ ဖိုးဖိုး ဆွမ်းသွတ်ပြီး သောနေ့။ ညနေပိုင်းတွင် မြစ်နားတန်းက ပုဏ္ဏားဆီ က မေမေက ဗေဒ င်သွားမေးသေးသည်။ ။

ဗေဒင်ဆရာပုဏ္ဏားက ဟောလိုက်သည် မှာ ‘မောင်အောင်ဇံ’ဟူသော အမည်သည် ဗေဒင် ကိန်းခန်းအရ ‘ဦးညိုခေမာ သုတာဝေရီ ရန်စီစီ’ဆို သဖြင့် ရန်ဓာတ်ကျသည်။ ။ မောင်အောင်ဇံ၏ ဇာတာစန်းလင်သည် ‘နန်း ရပ်ထီးဖြူလှယူမည်’စန်းလင်နှင့်ယှဉ်သည် ဟု ဆိုသည်။ ။

ထိုအခါ မောင်အောင်ဇံကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ရ၊ မွေးမြူစောင့်ရှောက် ရမည်ဖြစ်သောမေမေမှာ ဆတ်ဆလူးဖြစ်ရသည်။ ။ ဖွားဖွား၏ အမွေဟူ သမျှကို ဒီအကောင်သူငယ် လုယူတော့မှာ ပဲဟု ကြီးစွာမိစ္ဆရိယဖြစ်ခဲ့ရ

သည်။ ဗေဒင်က ဤသို့ အဟောထွက်သဖြင့် ဤအကောင်သူငယ်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်၍ မွေးစား၍ မဖြစ်နိုင်ဟု အဖွားကိုပြောသည်။ ။

မောင်အောင်ဇံ၏ ရုပ်ရည်ကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက အိမ်ပေါ်ခေါ်မလာရ။ မိမစစ်ဖမစစ်ဟု နစ်နစ်နာနာ ဆိုခဲ့ပြောခဲ့ကြိမ်းဝါးခဲ့သော်လည်း မောင်အောင်ဇံ၏ ရုပ်ရည်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်သွားသောဖွားဖွားသည် တစ်ချိန်က ဖိုးဖိုးပူပန်ခဲ့သလို မောင်အောင်ဇံအတွက် ထပ်ဆင့်ပူပန်ရပြန် လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မေမေပြောသည် ကိုပင် သံသယဝင်ကာ ပုဏ္ဏားကြီးအား အိမ်ပေါ်ခေါ်ပင့်၍ မောင် အောင်ဇံ၏ ဇာတာစန်းလက်ကို ထပ်၍ တွက်ချက်စေခဲ့သည်။ ။

ပုဏ္ဏားကြီး၏ အဟောမှာ ယခင်အတိုင်းပင်ထွက်၏။ ဤသူငယ်ကြီးလားလျှင် နန်းရပ် ထီးဖြူလူယူမည့် ဇာတာပါသည်။ ။ အောင်ဇံဟူသော အမည်မှာ လည်း ‘ဦးညို’ကျသဖြင့် ရန်မလွတ်။ ဤသူငယ်သည် အားလုံးကို ရန်သတ္တရပြုလတ္တံ့။ မင်းညီမင်းသားဖြစ်ပါက နိုင်ငံကိုပုန်ကန်ပြီး ‘နန်း ရပ်ထီးဖြူလူယူမယ်မြင်သည်’ ဟု ဖွားဖွားရှေ့မှာ ပင် အဟောထွက်သည်။ ။

ဤဗေဒင်ဆရာ ပုဏ္ဏား၏ အမေအဖေ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်သည် မင်းဆရာဖြစ်ခဲ့သလို ဖွားဖွား တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကလည်း ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့သော ပုဏ္ဏားဖြစ်လေရာ ပုဏ္ဏား၏ စကားမှာ အဖွား၏ မျက်နှာကို နှစ်ပေါင်းများ စွာ အိုစာသွားစေခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် မောင်အောင်ဇံ၏ နာမည်ကိုပြောင်း၍ ဓာတ်ရိုက်ယတြာ ချေပေးပါရန် ပုဏ္ဏားကို တောင်းပန်ရသည်။ ။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားက ခိုင်မေထွေး၏ အစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသော မောင်မောင်ကြီး၊ မောင်မောင်လေးတို့

နှင်ညှိကာ ‘မောင်မောင်ထွေး’ဟု အမည်ပြောင်း ယတြာချေပေး၏။

ထိုကစ၍ မောင်အောင်ဇံ၏ အမည်ရင်းပျောက်ကာ
မောင်မောင်ထွေးဖြစ်လာရလေသည် ။

အခန်း (၃)

သမီးထွေးက မွေးထားခဲ့သည့် ကိုအောင်ဇံ အမည်ပြောင်း ကိုမောင်မောင်ထွေးကို ဖွားဖွားသည် အလွန်အရေးပေး၏။

ကိုမောင်မောင်ထွေးမှာ ကိုမောင်မောင်ကြီးထက် အသက်ငယ်ပြီး ကိုမောင်မောင်လေးနှင့် တစ်နှစ်ကြီးတစ်နှစ်ငယ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငယ်စဉ်ကပင် မြို့၌ နေသူဖြစ်ရာ အတန်းကျောင်း စောစောနေရ၍ ကိုမောင်မောင်ကြီး ကိုမောင်မောင်လေးတို့ ထက် အတန်းကြီးသည်။

အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတွင် ဆရာနှင့် လက်ထပ်သင်လာခဲ့သော ကိုမောင်မောင်ထွေးသည် အစိုးရကျောင်းရောက်သောအခါ တစ်ကျောင်းလုံးတွင် စာအတော်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဆရာ ဆရာမတို့ ၏ အရေးပေးခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းကိုလည်း ခံယူရသည်။

ဤသည် ကို ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကိုမောင်မောင်လေးနှင့်တကွ ကျောင်းသားတွေက မနာလို ကြ။ ထို့ကြောင့် ကိုမောင်မောင်ထွေးကို သူတို့ သည် အမြဲရန်လိုနေကြသည်။ ကျောင်းသွားကျောင်း ပြန်လမ်းတွင် ရန်ရှာချင်ကြသည်။ ။ ကိုမောင်မောင်ထွေးကလည်း မဟုတ်မခံတတ်သူဖြစ်ရာ ကျောင်း သွားကျောင်းပြန်လမ်းတွင် ခဏခဏရန်ဖြစ်ရ၏။ သူစိမ်းကျောင်းသားနှင့်သာမက ကိုမောင်မောင် ကြီးနှင့် ကိုမောင်မောင်လေးတို့ ကပါ ကိုမောင်မောင်ထွေးကို ရန်ရှာသဖြင့် ညီ

အစ်ကိုချင်း ခဏခဏရန် ဖြစ်ရသည် ။ ကိုမောင်မောင်ထွေးအား မတရားနိုင်လိုကြ၍ ရန်ဖြစ်ရသည် ကို ခိုင်မေထွေးက ဖွားဖွား ကိုတိုင်လျှင် ကိုမောင်မောင်ကြီးနှင့် ကိုမောင်မောင်လေးတို့ သည် ဖွားဖွားဆီ၌ အရိုက်ခံကြရ၏။

ခိုင်မေထွေးသည် အဖွားနှင့် ထပ်ချပ်မကွာနေရသူဖြစ်သည် ။ အဖွား၏ အဆုံးအမ၌ တည်သူ၊ အဖွား၏ ပဉ္စသီငါးပါးတွင် သက်ဝင်ယုံကြည်သူဖြစ်သဖြင့် မတရားမှုကို မလိုလားပေ။ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းကိုလည်း အဖွား၏ သွန်သင်ညွှန်ပြမှုကြောင့် နှုတ်ထွက်မရဲ စောင့်စည်းသူဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် မတရားနိုင်လိုကြသော အစ်ကိုအရင်းနှစ်ယောက်ထက် ကိုမောင်မောင်ထွေးကို သာ ခင်မင်၏။ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကိုမောင်မောင်လေးတို့ နှင့် ကိုမောင်မောင်ထွေး ကျောင်းအပြန် လမ်း၌ ရန်ဖြစ်ကြပြီးဆိုလျှင် သို့မဟုတ် ရိုက်ပုတ်ထုထောင်းကြ၍ ငိုယိုပြန်လာကြပြီးဆိုလျှင် အဖွား၏ တရားခွင်တွင် ခိုင်မေထွေးက သက်သေအဖြစ် လိုက်ရသည် ။

ထိုသို့ သက်သေလိုက်ရပြီဆိုလျှင် ခိုင်မေထွေးမှာ စိတ်ညစ်ရသည် ။ အဖွား၏ ရှေ့တရားခွင် တွင် ခိုင်မေထွေး သက်သေလိုက်ရတော့မည်ဆိုလျှင် ဦးဆုံးကျမ်းကျိန်ရသည် ။

ထိုကျမ်းမှာ အဖွား နေ့စဉ်နေ့တိုင်းရွတ်ခိုင်းသော၊ သို့မဟုတ် အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ ဗုဒ္ဓရုပ်ထု တော်ရှေ့တွင် အာမာနန္တခံရသော ‘မုသာဝါဒါ၊ မဟုတ်မမှန်၊ လိမ်ညာဏ်စဉ်းလဲ ပြောဆိုခဲ့မှု ငရဲ အပါယ်ကျပါစေ’ဟူသော ဗုဒ္ဓနှုတ်တော်၏ သစ္စာစကားပင်တည်း။

ဤသို့ ကံငါးပါးကို အမြဲမလုံသော်လည်း မုသားမပြောရဲသော ခိုင်

မေထွေးသည် ဖွားဖွားမေး စစ်က ဟုတ်ရာမှန်ရာကို ထွက်ဆို၏။

ထိုအခါ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကိုမောင်မောင်လေးတို့ က ဖွားဖွားဆီ၌ အရိုက်ခံကြရသည် ။ ကိုမောင်မောင်ထွေးသည် မှန်ကန်သူဖြစ်သဖြင့် အပြစ်က ကင်းလွတ်ခွင့်ရ၏။

ဤသည် နှင့်ပတ်သက်၍ ခိုင်မေထွေးသည် ဖေဖေမေမေတို့ ဆီ၌ပင် အမုန်းခံရသည် ။ အညှိုး အတေးခံရသည် ။

နန်းရပ်ထီးဖြူလူယူမည့် ဇာတာစန်းလင်ပါသူ ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ ဘုန်းသမ္ဘာကြောင့် ခိုင်မေထွေးပါ ကိုယ့်လူသူဘက်သားဖြစ်သွားလေ မလားဟု စိုးရိမ်လာကြသည် ။

ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကိုမောင်မောင်လေးနှင့် ဖေဖေမေမေတို့ ဆီတွင် အမုန်းအတေး၊ အငြိုးဖွဲ့ ခြင်းကို ခံရသော်လည်း ခိုင်မေထွေးကိုတော့ မည်သူမျှ မရိုက်ရဲ၊ မဆိုရဲ။ ခိုင်မေထွေးသည် ဖွားဖွားလူ ယုံဖြစ်သဖြင့် ခိုင်မေထွေးကိုရိုက်လျှင် ဖွားဖွား၏ တရားခွင်တွင် ရင်ဆိုင်ရမှာ ကို မည်သူမျှ မဝံ့ကြပေ။

ဖွားဖွား၏ တရားခွင်သည် မှန်ရာကိုသာ စီရင်ဆုံးဖြတ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒီတော့ အိမ်သာအားလုံး လူခုနစ်ယောက်ရှိသည် ထဲက ဖွားဖွားရယ် ခိုင်မေထွေးရယ် ကိုမောင်မောင်ထွေးရယ်ကတစ်ဘက်၊ ဖေဖေ မေမေနှင့် ကိုမောင်မောင်ကြီး ကိုမောင်မောင်လေးတို့ က တစ်ဖက် ဖြစ်လာကြသည် ။

ဖွားဖွားကို ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် ကိုမောင်မောင်ထွေးအား ဖွားဖွားရှေ့တွင် မည်သူမျှ နှိပ်စက် ကလူ မပြုမူခဲ့ကြသော်လည်း ကွယ်ရာမှာ တ

စံနည်းမဟုတ်တစ်နည်း နိုင်ချင်ကြသည် ။ နှိပ်စက်ကလူ ပြုမူချင်ကြသည် ။ အမုန်းအညှိုးဖွဲ့တတ်ကြသည် ။ ပညာရှိနှိပ်စက်နည်းနှင့် နှိပ်စက်ကြသည် ။

ကျောင်းမှာ ဆိုလျှင်လည်း ကျောင်းသားတွေနှင့် အဆင်မပြေ။ အိမ်မှာ ဆိုလျှင်လည်း အိမ်သား တွေနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်သော ကိုမောင်မောင်ထွေးမှာ ကြာသော် လူတစ်မျိုးဖြစ်လာသည် ။ မည်သူကို မျှ စကားဟက်ဟက်ပက်ပက်မပြော။ ရောရောနှောနှောမနေ။ သီးခြားတစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း တွေးနေတတ်၏။

သို့သော် သွေးနီး၍ ကိုမောင်မောင်ထွေးအပေါ် အစ်ကိုအရင်းတွေထက်ပင် ခင်မင်နေမိသော ခိုင်မေထွေးကတော့ ကိုမောင်မောင်ထွေးအနားတွင် အမြဲတပူးကပ်ကပ်နေလေ့ရှိသည် ။

ဖွားဖွားကလည်း မှာ ထားသည် ။ ကိုမောင်မောင်ထွေး ဘာလုပ်သည် ၊ ဘာပြောသည် ကအစ နေ့စဉ် အဖွားကို အစီရင်ခံရမည်။ ကိုမောင်မောင်ထွေးအနားတွင် ခိုင်မေထွေးက အမြဲနေရမည်။ မောင်မောင်ထွေးနှင့်ပတ်သတ်လျှင် ခိုင်မေထွေး မသိတာ ဘာမှ မရှိရ။ ည မနက် ထမင်းစားသည် က အစ ကိုမောင်မောင်ထွေးကို ဘာဟင်းတွေနှင့် ကျွေးသည် ၊ အဝတ်အဆင် မည်သို့ဝယ်ပေးသည် ၊ အဖေက ဘာပြောသည် ၊ အမေက ဘာပြောသည် ၊ ကိုမောင်မောင်ကြီး၊ ကိုမောင်မောင်လေးတို့ က မည်သို့မည်ပုံပြောသည် ၊ ဤသည် ကအစ ခိုင်မေထွေးက အတေးအမှတ် လုပ်ထားရသည်

ဤသို့ မလုပ်ထား၍ လည်း မဖြစ်။ တစ်နေ့တာ နှုတ်ဖြင့် အစီရင်ခံရာတွင် ကိုမောင်မောင်ထွေး နှင့်ပတ်သက်၍ ဖွားဖွားကမေးလာ၍ မဖြေနိုင်လျှင် ခိုင်မေထွေး အဆိုအပြောခံရမည်။ ဖွားဖွားဆီ တွင် အညှိုးအဖွဲ့

ခံရမည်။ နောက်ဆုံး အရိုက်ပင် ခံရနိုင်သည် ။

ဤသည် တို့ ကြောင့်လည်း ခိုင်မေထွေးသည် ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ အနားက မခွာရဲ။ ထို့ ကြောင့်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ကိုမောင်မောင်ထွေး ကျောင်းမသွားရသော သီတင်းဥပုသ်နေ့မဟုတ်၍ ဘုန်းတော်ကြီး ဆီ သီလယူမသွားရသောနေ့များ ဌိပင် ကိုမောင်မောင်ထွေးအနား၌ ခိုင်မေထွေးရှိနေရ သည် ။

အကယ်၍ ကိုမောင်မောင်ထွေးတစ်ခုခုဖြစ်၍ အဖွားခေါ်မေးက မပြောနိုင်လျှင် အရိုက်ခံရ မည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့ကို တစ်နေရာရာက ခိုင်မေထွေး စောင့်ကြည့်နေသည် သို့မဟုတ် ချောင်းကြည့်နေသည် ကို သိလျှင် ကိုမောင်မောင်ထွေးက ခိုင်မေထွေးကို စိတ်ဆိုးသည် ။ ဖေဖေ မေမေ ကိုကိုတို့ က သူ့ကို လိုက် ချောင်းခိုင်းသည် ဟု ခိုင်မေထွေးအပေါ် သံသယဝင်နေပုံရသည် ။

ဤသည် တို့ ကြောင့်လည်း နောက်တော့ ခိုင်မေထွေးသည် ကိုမောင်မောင်ထွေးကို ချောင်းမ ကြည့်ရဲတော့။ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် သို့မဟုတ် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဟန်နှင့် ကိုမောင်မောင်ထွေးအနားတွင် သွားထိုင်နေလိုက်သည် ။

သူ့အနားတွင် တစ်နာရီ နှစ်နာရီလာထိုင်နေသော ခိုင်မေထွေးကို ကိုမောင်မောင်ထွေး ကလည်း စိတ်မှတ်တေး၍ စကားလုံးတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ ခိုင်မေထွေးအနားကိုရောက်လာလျှင် နောက်တစ်နေရာ ထသွားသည် ။ ခိုင်မေထွေးကလည်း နောက်ကတကောက်ကောက်လိုက်လာလျှင် မြင်းဇောင်းက မြင်းတစ်ကောင်ကိုဆွဲစီးပြီး တောပိုင်းကခြံထဲ ထွက်သွားချင်သွားတတ်သည် ။

သို့မဟုတ် ခြံထဲက မြင်းဇောင်းထဲတွင် တစ်နေ့လုံး ပေပြီးထိုင်နေတ

တံ၏။ ညနေကျ၍ အိမ်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ယောက် ထမင်း စားလာခေါ်မှ ခြံထဲက အိမ်ပေါ် ပြန်တက်သည် ။ ဒါနှင့်လည်း ကိုမောင်မောင်ထွေးသည် ခိုင်မေထွေးကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ ကိုမောင်မောင်ထွေး ၏ စိတ်ထဲမှာ ဖေဖေ မေမေတို့ နှင့်ပတ်သက်၍ ခိုင်မေထွေးကိုပင် သံသယဝင်နေသည် ။

"ကိုကိုထွေးအနားမှာ နေရတာ စကားလည်း မပြောတော့ ပျင်းတယ် ဒါဒါ၊ မေထွေး သူ့အနား မနေချင်ဘူး ဒါဒါအနားနေရတာကမှ သီချင်းဆိုတတ်ဦးမယ်"

ခိုင်မေထွေးသည် ဤကိစ္စ ဖွားဖွားကို အစီရင်ခံသည် ။ ဖွားဖွားမှာ တရားစာ အရွတ်အဖတ် ကောင်းသလို သီချင်းကြီး သီချင်းခံလည်း အဆိုကောင်းသည် ။ မြန်မာစောင်းကိုလည်း ဖွားဖွားသည် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တီးတတ်သည် ။ ထို့ကြောင့် အဖွားအိပ်ရာဘေးရှိ မှန်စီရွှေချပေစာတိုက်ပေါ်က စောင်း ကောက်သည် ဖုံမတင် မြူမကပ်ဘဲ အမြဲပြောင်လက်နေတတ်သည် ။

ကြိုးဆယ့်ခြောက်ချောင်းပါသော မှန်စီရွှေချစောင်းကိုပိုက်ကာ အဖွားက သီးချင်းကြီးဆိုတီး လျှင် ခိုင်မေထွေး စည်းကိုင်ရ၏။ ခိုင်မေထွေး စောင်းပိုက်၍ သီချင်းဆိုလျှင် အဖွားက စည်းလိုက် သည် ။ ဒီလို အဖွားနှင့် သီချင်းဆိုနေရလျှင် ခိုင်မေထွေးက သီချင်းဝါသနာပါသူမို့ ပျော်တတ်သည် ။

ထို့ကြောင့်လည်း ခိုင်မေထွေးက အထက်ပါအတိုင်း ဖွားဖွားအနားမှာ သာ နေချင်ကြောင်း။ ကိုမောင်မောင်ထွေးအနား နေရသည် မှာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းကြောင်း ပြောမိလေသည် ။

"သူက စကားမပြောတော့လည်း ငါ့မြေးက သီချင်းဆိုနေပေါ့၊ ဒီလိုမှ

မဟုတ်ရင်၊ ဒါဒါ စာတိုက်ထဲက ရခိုင်မင်းသမီးချင်း၊ ဘူရိဒတ်လင်္ကာကြီး၊ စတုဓမ္မသာရကိုးခန်းပျို့၊ နေမိရကန်၊ ရာမရကန် စာတစ်အုပ်အုပ်ယူသွားပြီး သူ့ကို ဖတ်ပြပါ"

"သူက နားညည်းတယ်လို့ ထရိုက်ရင်ကော ဒါဒါ"

"ငါ့မြေးက ဒီလောက်တောင် စိတ်မရိုင်းပါဘူး ခိုင်ခိုင်ရယ်၊ ငယ်ငယ် ကလေးနဲ့ မိမဲ့ဖမဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေခဲ့ရတော့ သူ့ဘဝသူ မကျေမနပ်ဖြစ် နေပါလိမ့်မယ်။ ခိုင်ခိုင်က သူ့ကို ဒီလိုတရားစာ တွေဖတ်ပြလို့ တစ်နေ့ သူ့စိတ်က နူးညံ့သိမ်မွေ့လာရင် ငါ့မြေး ဓမ္မဒါနဖြစ်တာပေါ့။ စိတ်ဓာတ် မာ ကြော ခက်ထန်သူကို သိချင်းဆိုပြ၊ တရားဓမ္မသံတွေ ရွတ်ဖတ်သရ ဇ္ဈာယ်ပြရင် တစ်နေ့ တရားဓမ္မ ရပြီး စိတ်ဓာတ် သိမ်မွေ့နူးညံ့လာမှာ ပေါ့။ ဒါဒါတို့ ဘုရားအလောင်းတော်လောက် ဘယ်သူ့စိတ်ခိုင် မလဲ။ ပဉ္စ သင်္ခနတ်သားက စောင်းတီးပြီးတရားပြမှ တရားရတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်မဟုတ်လား"

ဖွားဖွား၏ အဆုံးအမသည် အမြဲတရားဓမ္မနွယ်တတ်သည် ။ ခိုင်မေ ထွေး စဉ်းစားကြည့်သည် ။ ကိုမောင်မောင်ထွေးသည် ဖွားဖွားပြောသလို မိမဲ့ဖမဲ့နေလာခဲ့ရသူမို့ သူ့စိတ်သည် အထီးကျန်နိုင်လွန်း လှသည် ။ တစ် စုံတစ်ခုကို အမြဲအလိုမကျဖြစ်နေတတ်သည် ။

အမှန်က ကိုမောင်မောင်ထွေးသည် သနားစရာကောင်းသူတစ်ယောက်ပင်။ ဤအတွေး ကြောင့်လည်း ခိုင်မေထွေးသည် ကိုမောင်မောင်ထွေး အနားက မခွာဖြစ်ဘဲ သည်းခံအောင့်အည်းကာ အဖွား၏ အဆုံးအမအတိုင်းပင် နေခဲ့၏။

ကိုမောင်မောင်ထွေးက စကားမပြောသော်လည်း ကိုမောင်မောင်ထွေးအနားတွင် လာထိုင်ကာ မှန်စီရွှေချစာတိုက်ထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်

ယူ လာပြီး အသံနေအသံထားနှင့် နေ့စဉ်ဖတ်ကြားလျက် ရှိသည် သာ။

"မနိဇောတ၊ ပြည်တန့်မျှနှင့်၊ သင်္ဂရွှေညာ၊ ရတနာလျှင်၊ အဝါလှုံလျက်၊ ရောင်ခြည်ထွက်မှု၊ စုံမက်ဗွေချီး၊ တံဘို့ကြီး၏ ၊ တသီးဆိုဖွယ်၊ လူတို့ဝယ်ကား၊ ကြီးငယ်အမျက်၊ စောင်းမာန်တက်မှု၊ ပေါင်းဖက်ဖော်နှီး၊ အများ ညည်း၏ "

"မေထွေး"

"ရှင်"

ကိုမောင်မောင်ထွေးက ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ခိုင်မေထွေးမှာ လန့်၍ ပင်သွားမိသည် ။

"ဒီစာကဘာသဘောလဲ"

"ဪ ဒီလိုလေ ကိုကိုထွေး ကျောက်မျက် ရတနာတွေ အရောင်အဝါသိပ်ထွက်ရင် သိပ် တန်ဖိုးကြီးတယ်တဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေမှာ တော့ မာန်မာနသိပ်တက်ရင် အပေါင်းအသင်းတွေက ရှောင်ကြည်ကြတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့"

"အို ဒါကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါလောက်တော့ ငါသဘောပေါက်တာပဲ"

ကိုမောင်မောင်ထွေးမှာ ယခုထိ မျက်နှာတည် မျက်နှာထားနှင့်ပင်ရှိသေးသည် ။

"နို့ ဒီလိုဆို ကိုကိုထွေး ဘာကိုမေးတာလဲ"

"ငါ့ကို မာနကြီးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ကြဘူးလို့ မေထွေး စောင်းပြောတာ မဟုတ်လား"

"ဟင် ကိုကိုထွေးကလည်း သူများက ဒီစာအုပ်ထဲပါလို့ ဖတ်နေတဲ့ ဥစ္စာ"

ဤတစ်ခါတော့ ခိုင်မေထွေးကလည်း သူ့ကို ခပ်ရွံ့ရွံ့နှင့် ငိုသံပင်ပါ သွားမိသည်။

"ပေးစမ်း ဘာစာအုပ်လဲ"

ကိုမောင်မောင်ထွေးက ခိုင်မေထွေးလက်ထဲက မာဃဒေဝလင်္ကာသစ်ကြီးစာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်၏။

ခဏတော့ ခိုင်မေထွေးမှာ မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ မျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။

ဖွားဖွားစာတိုက် (ဘီရိ)ထဲက ယူလာသောစာအုပ်ကို မတော်လို့ များသူက စိတ်ဆိုးပြီး ဆုတ်လွှင့်ပစ်လျှင် ခက်ရချေသေးရဲ့ ၊ ငရဲငရဲကြီးရချေသေးရဲ့ ၊ ခိုင်မေထွေးရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။

"ကိုကိုကြီးနဲ့ ကိုကိုလေးတို့ ကို မဖတ်ပြဘဲ ငါ့ကို ဘာလို့ နေတိုင်း လာဖတ်ပြနေတာလဲ"

"ကိုကိုကြီးနဲ့ ကိုကိုလေးတို့ က သူတို့ ဘာသာသူတို့ ဖတ်ကြတာ ဘာဖတ်ပြဖို့ လိုလဲ။ ကိုကို ထွေးကသာ တစ်ခါမှ မဖတ်လို့ "

"ဒီစာတွေဖတ်လို့ ဘာအကျိုးရှိမှာ လဲ"

ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ အသံမှာ ယခုထိ မာကျောနေတုန်းပင်။ ခိုင်မေထွေးလက်ထဲက လူယူ ထားသော မာဃဒေဝလင်္ကာသစ် သားရေဖုံးစာအုပ်ကြီးကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား၏။

"အို သိပ်အကျိုးရှိတာပေါ့"

‘စာပေဖတ်သော အမြတ်တွင် ထူး၊ ထိုကျေးဇူးကား လူမှုလူရေး
လောကရေးနှင့်ဝမ်းရေး၊ ဓမ္မအစစကို ဆုံးမသွန်သင်၊ စာသခင်သည် အ
ရှင်တစ်ပါး၊ မြတ်ဘုရားသို့၊ ရိတွားဦးညွတ်ပူဇော်အပ် ၏ ’

တဲ့ ပြီးတော့"

"တော် တော်ပါပြီ၊ နင်တို့ ဒါဒါတို့ စကားက စာစကားတွေပဲ"

"ဟောကြည့် သူကပဲ မေးသေး။ ပြောပြန်တော့လည်း စိတ်ဆိုးတယ်
"

"ဒါ စိတ်ဆိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး မေထွေးရယ်"

"ကျွဲမြီးတိုလို့ ပါ၊ ပေး သူများ စာအုပ်"

ဒီတစ်ခါတော့ ခိုင်မေထွေးမှာ တကယ်ကျွဲမြီးတိုသွားသဖြင့် ကိုမောင်
မောင်ထွေးလက်ထဲက စာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်လုယူလိုက်သည်။ ။

ကိုမောင်မောင်ထွေးကတော့ ခိုင်မေထွေးမျက်နှာကို မကြည့်စဖူး သိ
မိသိမ်မွေ့မွေ့ စိုက်ကြည့်ကာ ရယ်နေ၏။

"သီချင်းလာလာဆိုပြတာကောဟင် မေထွေး"

"သီချင်းဆိုပြရတာက ဒါဒါကခိုင်းလို့ "

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်တော့သဖြင့် ခိုင်မေထွေးက ဟုတ်တိုင်း
မှန်ရာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ကိုကိုက မင်းမင်းကြီးနဲ့ အရှင်ကြီးတို့ က ခိုင်းလို့
ထင်နေတာ"

အမေအဖေတို့ အပေါ်တွင် ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ သံသယသည် ချ
က်ချင်းပွင့်အန်လာသည်။ ။

"ပါပါနဲ့ မေမေက ခိုင်းလိမ့်မယ် အားကြီး၊ ခိုင်းတာက ဒါဒါရယ်"

"ကဲ ဒီလိုဆို ဒီကနေ့ မေထွေး အစ်ကိုကို သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြပါလား"

"

ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ စကားက ခိုင်မေထွေး၏ ရင်ကို တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးသွားစေသည် ။ ဖွားဖွားကိုလည်း ပို၍ အထင်ကြီးမိ၏။ ဖွားဖွားပြောသလို ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ စိတ်သည် တကယ်ပင် နူးညံ့ သိမ်မွေ့၍ လာပါပြီ။ ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်သော သူ့စိတ်သည် ယခုအခါ အနုပညာ၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့မှု၌ ခိုနား၍ လာချေပြီ။ မွေ့လျော်အောင် သိမ်းသွင်းယူရမည်မှာ ခိုင်မေထွေး၏ တာဝန် သာ။

သီချင်းအနုပညာ၌ မွေ့လျော် လာပြီဆိုလျှင် တရားဓမ္မဘက် နွယ်ရမည်။ ကိုမောင်မောင်ထွေး ၏ စိတ်ကို တရားဘက်နွယ်အောင် ဆွယ်ရမည်။ သို့မှ သာ ဖွားဖွားရည်ရွယ်သော ဒိဋ္ဌိအယူ အစွဲအလမ်းပျောက်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပါလော။

"ဟင် မေထွေး အစ်ကိုကို သီချင်းပြမယ် မဟုတ်လားဟင်"

"ကိုကိုထွေးက နားထောင်ချင်လို့ လား"

"အင်း"

"ဘာသီချင်းဆိုပြရမလဲ ပြော"

"မေထွေးနဲ့ ဒါဒါဆိုနေကျသီချင်းထဲက တစ်ပုဒ်ပုဒ်ပေါ့"

"မေထွေးနဲ့ ဒါဒါဆိုနေကျသီချင်းတွေက အများကြီး ဘာသီချင်းဆိုတာတော့ ပြောဦးမှ ပေါ့"

"အို ဒါကို ကိုကိုမပြောတတ်ဘူး၊ ဘာသီချင်းပဲဖြစ်ဖြစ်ကွယ် တစ်ပုဒ်

ပုဒ်ပေါ့"

"ကဲ ဆိုပြမယ်နော်"

"အေးပါ"

"နွဲ့နွဲ့မာန်ကိုးငယ်နဲ့ အိုး တိုးလိုက်တာ၊ မြမျက်ရည် ဂေါ်သဇင်ညာက
ငိုရှာလုနီး၊ မေ့မောင် ကြီးငယ် စိန်ကြိုးသွယ်၊ အိုးအိပ်ပါတယ်၊ ကြောင်
ညှိပါးငယ်လေး စားတတ်လှတယ်"

ခိုင်မေထွေးက အသံအေးအေးလေးနှင့် ရေယမုန်ပတ်ပျိုးကို ကလေး
ချောသံနှင့်ဆိုပြ၏။

ကိုမောင်မောင်ထွေးသည် ကလေးပင်ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

"တိတ်ပါတော့ သက်လျာရယ်၊ ဉာဏ်ရှာနှင့်ဆိုး၊ မေ့မောင်ကြီး မပူပါ
နဲ့ ပင်တိုင်သူ စိတ် မကောင်းပါဘူးကွယ် လောင်းနေညွန့်မျိုး"

ခိုင်မေထွေး၏ သီချင်းသံနှင့်အတူ ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ မျက်နှာမှ
အပြောင်းအလဲ အရိပ်အရောင်တို့ က လက်ခနဲ လက်ခနဲ ထွက်ပြေးလျ
က်ရှိသည် ။

သီချင်းဆုံးသွားသောအခါ ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ မျက်နှာမှာ မကြ
ည်လင်စဖူး ကြည်လင်နေသည် ဟု ခိုင်မေထွေး ထင်မိသည် ။

ခိုင်မေထွေးတို့ ဆီသို့ရောက်နေသော ကာလတစ်လျှောက်မှာ ဤနေ့
သည် ကိုမောင်မောင်ထွေး၏ မျက်နှာက အထူးခြားဆုံးနေ့။ အကြည်လ
င်ဆုံးနေ့၊ အတောက်ပဆုံးနေ့တည်း။

ခိုင်မေထွေးအတွက်လည်း ဝမ်းအသာရဆုံးနေ့ပင်တည်း။

